

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Lenky Krupičkové a soudců Davida Hipšra a Faisala Husseiniho v právní věci žalobce: **X.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 11. 2024, č. j. 17 Az 8/2024-33,

t a k t o :

- I. Nejvyšší správní soud **u s t a n o v u j e** žalobci opatrovnici Mgr. et Mgr. Simonu Pavlicovou, advokátku, se sídlem tř. T. G. Masaryka 1118, Frýdek-Místek.
- II. Řízení **s e z a s t a v u j e**.
- III. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozsudkem označeným v záhlaví Krajský soud v Plzni zamítl žalobu, jíž se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného o neudělení mezinárodní ochrany. Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti tomuto rozsudku kasační stížnost spojenou se žádostí o ustanovení zástupce.

[2] Nejvyšší správní soud stěžovatele přípisem ze dne 16. 1. 2025, č. j. 7 Azs 339/2024-20, vyzval k doložení osobních, majetkových a výdělkových poměrů za účelem posouzení jeho žádosti o ustanovení zástupce. Tento přípis doručoval na adresu Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty (Vyšní Lhoty 234, Vyšní Lhoty), kterou stěžovatel uvedl v kasační stížnosti. Zásilka se však soudu vrátila jako nedoručená s poznámkou, že adresát nebyl zastižen a nebylo možné zanechat výzvu, neboť je na adrese neznámý. Nejvyšší správní soud následně ověřoval adresu stěžovatele v dostupných evidencích. Dle evidence cizinců byl stěžovatelův poslední pobyt právě v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty s vyznačením odchodu stěžovatele dne 12. 12. 2024. Nejvyšší správní soud proto dále požádal žalovaného a Policii ČR (Ředitelství služby cizinecké policie) o informaci o aktuálním místě pobytu stěžovatele. Žalovaný odpověděl, že mu není aktuální adresa pobytu stěžovatele známá, dle evidence stěžovatel dne 12. 12. 2024 opustil Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty. Policie ČR sdělila, že poslední

nahlášená adresa pobytu byla v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty a že podle jeho evidence stěžovatel dne 3. 1. 2025 opustil letecký Schengenský prostor.

[3] Podle § 29 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád [který se v soudním řízení správním aplikuje na základě § 64 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], platí, že *pokud neučiní jiná opatření, může předseda senátu ustanovit opatrovníka [...] účastníku, jehož pobyt není znám.*

[4] V případě stěžovatele jsou zjevně splněny podmínky pro ustanovení opatrovníka podle citovaného ustanovení. Nejvyšší správní soud mu proto ustanovil opatrovníci Mgr. et Mgr. Simonu Pavlicovou, advokátku, se sídlem tř. T. G. Masaryka 1118, Frýdek-Místek, která vyslovila předběžný souhlas s ustanovováním v řízeních před Nejvyšším správním soudem mimo jiné ve věcech azylového a cizineckého práva a má sídlo blízko místa posledního známého pobytu stěžovatele.

II.

[5] Soud se dále zabýval tím, zda jsou splněny všechny procesní podmínky stanovené pro meritorní projednání kasační stížnosti, přičemž dospěl k závěru, že tomu tak není.

[6] Podle § 47 písm. c) s. ř. s. *soud řízení usnesením zastaví, stanoví-li tak tento nebo zvláštní zákon.*

[7] Podle § 33 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu *soud řízení zastaví, jestliže nelze zjistit místo pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany.*

[8] K podmínkám postupu dle shora citovaných ustanovení se Nejvyšší správní soud již v minulosti opakovaně vyjadřoval. V rozsudku ze dne 14. 8. 2009, č. j. 8 Azs 21/2009-91, konstatoval, že *„vychází-li soud ve svém rozhodnutí mj. ze skutečnosti, že je účastník řízení neznámého pobytu, musí být ověření této skutečnosti přiměřeně aktuální.“* Dále se z rozsudku ze dne 26. 5. 2005, č. j. 7 Azs 271/2004-58 podává, že *„nemožnost zjistit místo pobytu žadatele o udělení azylu (§ 33 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu) je dána jen tam, kde (...) soud vyvíjel požadované úsilí ke zjištění místa pobytu žadatele a přes toto úsilí a případně další pátrání v příslušných evidencích pobyt žadatele nebyl zjištěn a zůstal zcela neznámý. Pokud i přes toto úsilí zůstane pobyt stěžovatele nezjištěn a zcela neznámý, lze řízení ve smyslu výše citovaného ustanovení zastavit.“* Nejvyšší správní soud též připomíná, že smyslem § 33 písm. b) zákona o azylu je *„umožnit soudům nezabývat se meritorně azylovými návrhy těch účastníků, kteří již zmizeli ze zorného pole orgánů veřejné moci České republiky a kteří již pravděpodobně nejsou ani v dosahu jurisdikce České republiky. Svým způsobem představuje toto ustanovení i sankci pro žadatele o udělení mezinárodní ochrany, resp. pro cizince, kteří v České republice podali žádost, o niž bylo rozhodnuto správním orgánem, vedli i soudní řízení, ale neohlásili soudu, u něhož je řízení vedeno, skutečné místo pobytu, které jinak nelze z evidence zjistit“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2004 č. j. 2 Azs 16/2004-45).

[9] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud provedl dostupná šetření k zjištění aktuálního pobytu stěžovatele, je zřejmé, že bylo vyvinuto veškeré možné úsilí a využito

pokračování

všech dostupných možností, aby bylo zjištěno aktuální místo pobytu stěžovatele. Ze spisového materiálu vyplývá, že stěžovatel opustil dne 3. 1. 2025 Schengenský prostor, aniž by nahlásil adresu pobytu či pro doručování. Soud také nepřehlédl, že již v rámci správních řízení (o udělení mezinárodní ochrany a zajištění) na žádném místě nenahlásil přesnou adresu pobytu. Podmínky vyslovené judikaturou pro aplikaci shora uvedených ustanovení s. ř. s. a zákona o azylu tak lze považovat za splněné.

[10] Místo pobytu stěžovatele, jakožto žadatele o udělení mezinárodní ochrany, nelze zjistit, jsou proto splněny podmínky dané § 33 písm. b) zákona o azylu pro zastavení řízení před soudem. Nejvyšší správní soud proto řízení o kasační stížnosti podle § 47 písm. c) s. ř. s., za použití § 120 s. ř. s., zastavil.

[11] Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení o kasační stížnosti zastaveno.

[12] Nejvyšší správní soud stěžovateli ustanovil opatrovnici z řad advokátů. Náklady řízení v tomto případě hradí stát (§ 140 odst. 2 o. s. ř., § 64 a § 120 s. ř. s.). Opatrovnice však ve věci neučinila žádný úkon právní služby, za který by jí dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu náležela odměna, proto jí výrokem III. nebyla přiznána.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 27. února 2025

Lenka Krupičková
předsedkyně senátu